

Souhvězdí Žab

Pavel Dobeš

1. Při jednom ze svých vesmírných letů,
jelikož po nocích cestuji rád,
za zády nechal jsem naši planetu
a přistál v souhvězdí Žab.
Čekal jsem hojnost a úrodné roky,
přátelský vzduch a vodu z křišťálu,
malebnou krajinu s horskými oky,
jejichž odlesky se tříští o skálu.
- R: Lítal jsem nad krajinou až do mraků,
honil se s motýli mezi květy,
zpíval jsem písně hvězdných tuláků,
objevoval vzdálené světy.
2. Stopadesát let jsem prožil v jejich světě
za jediný moment svého snu,
stopadesát roku byl jsem žábou na planetě
s odříznutou cestou ke kosmu.
A strašná gravitace mne ku prameni táhla,
na němž kdo sedí, už nemůže se hnout,
na koho kdy ta rozkošnice sáhla,
nemůže už nikdy nebem plout.
- R: Nepozná úlety až do mraků,
večírky s motýli mezi květy,
nerozumí písním tuláků,
neupřímně zní jeho věty.
3. A jenom budík mi zvoněním naději dává,
že rozum zas nalezne svůj klid,
jsem přece člověk, copak jsem žába,
vždyť já se přece mohu probudit
a zpívat všem, kteří jste tu
a kdo z vás po nocích cestuje rád,
až poletíte vstříc novému světu,
pozor na souhvězdí Žab.
- R: Lítejte nad krajinou až do mraků,
hoňte se s motýli mezi květy,
zpívejte písně hvězdných tuláků,
objevujte vzdálené světy.
- *: Souhvězdí Žab se pozná velmi lehce,
tamní obyvatelé jsou zelení,
zelené mozky v zelené lebce

a od huby jim šlehají plameny.